

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)
 Ἐλένη κούνησε τὸ κεφάλι της καὶ ἀπάντησε στὸ νεαρὸ Νικόλα Σομπέργκ:
 — Τὸ ξέρω πὼς ὁ πρίγκιψ Κιρκώφ εἶνε ὁ καλύτερος φίλος τοῦ πατέρα σας. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἐμποδίζει καθόλου νὰ τὸν μισῇ θανάσιμα... ἔξ αιτίας μου. Τί μοῦ εἰπατε πρὸ ὀλίγου γιὰ τὸν Κιρκώφ; «Ὅταν τὸν βλέπω κοντά σας, μὲ πιάνει μιά ἀσπασίμη ἐπιθυμία νὰ τὸν σκοτώσω». Ἐ, λοιπόν, τὰ ἴδια λόγια ἀκριβῶς μοῦ λέει συχνά γι' αὐτὸν καὶ ὁ πατέρας σας. Ὁ φτωχὸς ὁ Κιρκώφ! Μὲ δυνά τῶν ἐχθρῶν ποῦ ἔχει, θὰ ἔκανε καλὰ, καθὼς μάλιστα λένε πὼς εἶνε κατεστραμμένος, ν' ἀσφαλίσῃ τὴ ζωὴ του. Ἔτσι θὰ ἐξασφάλιζε τὴ γυναῖκα του καὶ

τὰ παιδιὰ του...
 — Ἐλένη, τὴ διέκοψε ξαφνικὰ ὁ Σομπέργκ. Σὰς μισῶ!
 Ἡ χορευτρία τοῦ χαμογέλασε τότε γλυκά, λέγοντάς του:
 — Φίλησέ με!
 Καὶ τοῦ ἔτεινε τὰ χεῖλιά της. Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορά ποὺ τοῦ παραχωροῦσε μιά τόσο σπουδαία εἴησια, μὰ αὐτὴ τὴ φορά, ὁ Σομπέργκ υἱὸς ἦταν τόσο δριμυτιῶς, ὥστε μὲ δυσκολία κατάρθωσε νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της, ἀκούγοντας τίς φωνὲς τοῦ πατέρα του καὶ τοῦ πρίγκιψος Κιρκώφ, οἱ ὁποῖοι πληροῦσαν στὸ καμαρίνι της.
 — Ὁ πατέρας σου! Σὲ κτεῖνω! Νικολόσκα, ὁ πατέρας σου! Πρὸς Θεοῦ!...
 Πράγματι, μόλις ὁ Σομπέργκ υἱὸς ἀπομακρύνθηκε ἀπ' τὴν Ἐλένη, μπήκαν μέσα οἱ δυνά μεγάλας καὶ φίλησαν ὁ καθένας τοὺς ἀπὸ ἓνα χεῖρι τῆς χορευτρίας. Κατόπιν ὁ Σομπέργκ πατέρας ἔκανε ἓνα νόημα στὸ γυῖο του, ὁ ὁποῖος βγήκε ἀμέσως ἀπ' τὸ καμαρίνι.
 Κατόπιν ὁ Κιρκώφ καὶ ὁ Σομπέργκ κάθησαν καὶ ἄρχισαν νὰ κιντάρουν μὲ ζήλο ἑνδιαφέρον τὴν Ἐλένη, ἡ ὁποία ἔφτιαχνε τὸ πρόσωπό της καὶ ξανακουντάρωνε τοὺς ὤμους της.
 Κρατοῦσε τώρα μιά βουρτσιῶτα μ' ἓνα μίγμα μαῦρο, μὲ τὸ ὁποῖο ἔθαψε τίς βλεφαρίδες της καὶ γέμιζε τὰ μάτια της σκαῖς. Ὅταν τέλος γύρισε τὸ πρόσωπό της καὶ κίτταξε τοὺς δυνά φίλους μὲ τὰ φρεσκοβαμμένα μάτια της, ὁ Σομπέργκ δὲν μπόρεσε πειὰ νὰ κρατηθῇ καὶ φώναξε:
 — Τὰ συγχαρητήριά μου, Κιρκώφ! Ἡ μικρὴ σου φίλη εἶνε διαβολικὰ ὄραία! Εἶσαι ἐντυχιμένος, φιλαράκο μου...
 Τὰ λόγια του αὐτὰ ἀντήχησαν ἄσχημα στ' αὐτὰ καὶ στὴν καρδιά τοῦ πρίγκιψος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ἐσπερίδος δὲν ἄφανε οὔτε βῆμα τὸ Σομπέργκ. Ὅταν μάλιστα τὸν εἶδε νὰ διευθύνεται στὸ καμαρίνι τῆς Ἐλένης, τὸν ἔλαξε ἀπὸ πίσω. Ὁ Σομπέργκ θύμωσε πολὺ γι' αὐτὸ, γιατί θὰ ἔδινε τὰ πάντα νὰ μείνῃ μόνος, ἔστω καὶ μιά στιγμὴ, μὲ τὴν Ἐλένη.
 Οἱ δυνά φίλοι κιντάρωνταν τώρα μὲ μῖσος ποῦ τὸ προκαλοῦσε ὁ ἔρωσ τους πρὸς τὴν ὄραία χορευτρία, ὅταν ἔξαφνα μπῆκε μέσα ἡ Βέρα καὶ ψιθύρισε μερικὰ λόγια στὸ αὐτὴ τῆς ἀδελφῆς της. Ἄ μέσους ἡ Ἐλένη παρακάλεσε τοὺς δυνά φίλους ν' ἀποσυρθοῦν καὶ κατόπιν ἐπρόσθεσε:
 — Κύριοι, μετὰ τὸ μταλλέτο, σὰς δίνω ραντεβῦ ἐδῶ. Θὰ σὰς πάρω νὰ πάμε νὰ σουπάρουμε στὸ σπίτι μου.
 Ὁ Σομπέργκ δέχτηκε τὴν πρότασί της μ' ἐνθουσιασμό. Μὰ ὁ Κιρκώφ, τὸν ὁποῖο ἡ κοινὴ αὐτὴ πρόσκλησι δὲν ἐνθουσίαζε καθόλου, ἔφερε μερικὲς ἀντιρρήσεις, λέγοντας ὅτι τὰ καθήκοντά του

ὡς οἰκοδεσπότη δὲν τοῦ ἐπέτρεπαν ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπ' τὸ μέγαρό του.
 — Μείνατε οεῖς, εἶπε τότε ἡ Ἐλένη. Θὰ πάρω μαζί μου μόνο τὸν Σομπέργκ.
 — Τότε θὰ ρθῶ καὶ ἐγώ! φώναξε ὁ Κιρκώφ.
 — Ὅπως θέλετε. Μὰ τώρα φευγάτε...
 Καὶ τοὺς ἔσπρωξε πρὸς τὴν πόρτα.
 Μόλις αὐτοὶ βγήκαν ἔξω, ἡ Βέρα ξαναμπῆκε μέσα, ἀκολουθουμένη ἀπὸ μιά γοργά. Ἦταν ἡ παλαιολόγισσα Κατερίνη, ἡ ὁποία ἔβγαλε ἀμέσως ἀπὸ κάτω ἀπ' τὸ σάλι της ἓνα παλῆο κουτὶ κλειδωμένο καὶ τὸ ἀνοῖξε μὲ προφύλαξι.
 Ἦταν γεμάτο ἀπ' τὰ πρὸ πολὺτιμα κοσμήματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἡ Ἐλένη ἄρχισε νὰ στολιζέται ἀμέσως. Ἡ γοργά τῆς νούσαζε ἄλλους αὐτοὺς τοὺς θησαυροὺς γιὰ κάθε καλλιτεχνικὴ τῆς ἐμφάνισι, γιατί ἡ Ἐλένη, παρ' ὅλα τὰ τεράστια κέρδη της, δὲν ἔλαξε οὔτε ἓνα διαμάντι δικὸ της.
 — Τί νέα; ρώτησε σὲ λίγο τὴ γοργά, καθὼς περνοῦσε στὸ λαμιο τῆς ἓνα ὑπέροχο κολλιέ, κάνοντας συγχρόνως νόημα στὴ Βέρα νὰ προσέχη στὴν πόρτα.
 — Εἶδα τὸ Ζαχάρ... ψιθύρισε ἡ γοργά.
 — Καὶ τί σοῦ εἶπε;

□ □ □ □ Η ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ □ □ □ □

— Ἀπαιτεῖ ἀπολύτως νὰ ἔχη ἀκριβεῖς εἰδήσεις γιὰ τὸ μεγάλο δούκα Ἰβάν.
 — Γιατί;
 — Λέει πὼς τίς χροιάζεται.
 — Ὅχι! Θὰ τοῦ ἀπαντήσης, ὅτι δὲν μποροῦμε νὰ τοῦ ποῦμε τίποτε αὐτὴ τὴ στιγμὴ, μὰ ὅτι ὑπολογίζουμε σ' αὐτὸν ὅταν θὰ ρθῇ ἡ ὄρα...
 — Θέλει νὰ μάθῃ, ἐπέμεινε ἡ γοργά, ποῦ βρίσκεται ὁ μέγας δούξ. Εἶνε ἀνήσυχος, γιατί ὁ Γκράτ φάχνει λυσασσμένα γιὰ νὰ τὸν βρῇ.
 — Πέσ του, ὅτι δὲν ἔχουμε νὰ φρονηθοῦμε τίποτε ἐκ μέρους τοῦ Γκράτ, πέσ του πὼς ξέρω ὅ,τι κάνει ὁ Γκράτ καὶ ὅτι ἀκολουθεῖ ψεύτικα ἔγνη.
 — Μὰ δὲν εἶνε αὐτὴ ἡ γνώμη τοῦ Ζαχάρ;
 — Εἶνε ἡ δική μου. Κι' αὐτὸ φτάνει!...
 Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ὁ Σομπέργκ υἱὸς χτύπησε τὴν πόρτα καὶ φώναξε πὼς τὰ πάντα ἦσαν ἔτοιμα.
 — Ὁ Μπαλίνσκα ἦρθε; ρώτησε ἡ χορευτρία.
 — Ναι, μὰ εἶνε ἐλεεινὸς στὸ μεθῖος. Ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸν ἐντυσα, γιατί δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇ στὰ πόδια του. Θὰ κάνετε καλὰ νὰ χορεύετε μόνη σας.
 — Καθόλου, ἀπάντησε ἡ Ἐλένη. Θὰ χορεύω μαζί του.
 — Μὰ αὐτὸ θὰ εἶνε ἡ καταιστροφή...
 — Ὅχι. Θὰ κἀνω αὐτὸ ποὺ θέλω...

Ἡ κυρία Ρεκαμιέ. (Πορτραῖτο τοῦ Ζερέρ).

Τὴ φορά αὐτὴ, ὁ Σομπέργκ υἱὸς δὲν τῆς ἀπάντησε ἀπ' ἔξω, ἀλλὰ, ἀνοίγοντας τὴν πόρτα, μπῆκε μέσα καὶ τῆς εἶπε σι' αὐτὴ:
 — Ψυχολὰ μου, τὰ ξέρεις ὅλα... Ναι, ὁ πατέρας μου ἐρωτοτροπεῖ μαζί σας, μὰ ἐσεῖς τὸν κοροϊδεύετε. Δὲν εἶν' ἔτσι;
 — Ἄ! μικρὸ μου! φώναξε ἡ Ἐλένη. Δὲν θὰ μὲ νευριάσῃς τὴ στιγμὴ τῆς εἰσόδου μου στὴ σκηρῆ...
 Καὶ πέρασε μπροστά του, χωρὶς ν' ἀσκοληθῇ πειὰ μ' αὐτὸν. Ὁ Σομπέργκ ἔγνη κατάχλωμος καὶ στρηχίχτηκε στὸν τοῖχο.
 Ἡ Βέρα τὸν λιτήθηρε καὶ πλησιάζοντάς του, ποῦ εἶπε:
 — Μὰ εἶσαι ἀνόητος! Γιατί κἀνεῖς τὴν ἀδελφῆ μου νὰ θυμῶνῃ; Καλύτερα θάστανε νὰ μιάσῃς τὸ Μπαλίνσκα στὴ σκηρῆ.
 Πράγματι δὲ ὁ Σομπέργκ πῆγε ἀμέσως νὰ βρῇ τὸ χορευτῆ, ὁ ὁποῖος ἦταν σὲ κακὰ χάλια καὶ τραγουδοῦσε δίστιχα τῶν καμπαρέ.

XVIII
 ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ
 Ἡ χορευτικὴ ἐκεῖνη ἐπίδειξι στὸ μέγαρο τοῦ πρίγκιψος Κιρκώφ...

κόφ, ήταν ένας θρίαμβος για την Έλένη, 'Επειδή ο Μπαλίνσκι ήταν μεθυσμένος, δεν έδωσαν το μαλλέτο του Ρόδου, όπως είχαν αναγγείλει, αλλά ένα καινούριο χορό της εμπενεύσεως της Έλένης.

Ποτέ η Κουλίτζαν δεν ήταν τόσο ανάλαφρη, τόσο αλτσερίνα, όσο εκείνο το βράδυ. Όταν τελείωσε ο χορός, ένθουσιώδεις επευφημίες και χειροκροτήματα ξέσπασαν απ' όλες τις μεριές κ' όλοι έτρεξαν μέσα στο καιμάρι της για να τη συγχαρούν.

Η χορευτριά δυσκολεύτηκε πολύ ν' απομακρύνη όλους αυτούς τους θαυμαστάς της, οι οποίοι την εμπόδιζαν να γδυθῆ. Μερικοί μάλιστα δεν έννοούσαν να φύγουν με κανένα τρόπο και για να τους ξεφορτωθῆ, τους προσκάλεσε κ' αυτούς στο σουπέ, στο σπίτι της.

Ο Σομπέργκ κ' ο Κιρκάφ ήταν κατάχλωμοι απ' την ταραχή τους και κυτταζόντουσαν κρυφά σαν δυο τίγρεις έτοιμες ν' άλληλοσπαραχτούν.

Ο Σομπέργκ υιός, πάλι ήταν αξιοσημείωτος την όψη. Η Έλένη, βλέποντάς τον έτσι, τον λυπήθηκε και του χαμογέλασε μ' ένα τρόπο, που θά έβαζε σε πειρασμό όλους τους άγιους. Τότε εκείνος της είπε με παράδοξο :

— Προσκάλεσες όλους στο σουπέ του σπιτιού σου, προσκάλεσες και τον πατέρα μου κ' έμένα μ' άφινεις εδώ.

— Άνάγχε! του ψιθύρισε στ' αυτί η Έλένη. Έσύ θά ρθῆς στο σπίτι μετά το σουπέ.

— Ω! Έκανε εκείνος πηγιμένος από την εύτυχια του, Είνε δυαντόν, Έλένη; Είνε δυαντόν;

— Θα σε περιμένω στην κίμαρά μου. Μην έρθεις πριν από τις τρεις. Θα βρῆς την μικρή πόρτα του κήπου μου προς το μέρος του Νέβα και θά περιμένεις εκεί ως ότου ν' άνοιξη. Ό,τι κ' άν συμβεί, δτι κ' άν άκουσεις, μην παρουσιάσεις σε κανένα. Σούτ! Στις τρεις, καρδούλα μου...

Ο νεαρός Σομπέργκ ήταν άνικανος πια ν' άπαντήσει και τὰ μάτια του είχαν πια θολώσει.

Στις δυο μετά τὰ μεσάνυχτα, οι προσκαλεσμένοι της χορευτριάς βρισκόντουσαν σ' όλο τους τὸ κέρα. Η Έλένη είχε δεξιά της τὸν Κιρκάφ απ' άριστερά της τὸν Σομπέργκ. Άπέναντί της ήταν ὁ Μπαλίνσκι, ὁ ὁποῖος είχε ξεμεθώσει έντονα μεταξύ και ξεναγεθοῖσε πάλι. Ο κόμης Νερατόφ βρισκόταν επίσης εκεί, ὅπως και πολλοὶ ἄλλοι εὐπατρίδα, καθὸς και πολλὲς γυναῖκες τοῦ μαλλέτου.

Όλοι σχεδὸν ἦσαν μεθυσμένοι κ' ένας στρατηγός, ὁ Σεμεζόφ, φώναζε :

— Ζήτω ὁ Τσάρος! Κάτω ἡ Δούμα. Ἐγὼ εἶμαι ἀληθινὸς Ρώσος! Δὲν εἶν' ἔτσι, Σομπέργκ; Κι' ἐσύ εἶσαι ἀληθινὸς Ρώσος!

— Αὐτός! Ο Σομπέργκ! Ἀληθινὸς Ρώσος! εἶπε σαρκαστικὰ ὁ πρίγκιψ Κιρκάφ, ὁ ὁποῖος φαινόταν ἔξω φρενῶν. Ο παππούς του ἦταν Σουηδὸς προσωπικῆς καταγωγῆς, ὁ πατέρας του γεννήθηκε στὴ Ρωσία, μὰ ὁ ἴδιος ὁ Σομπέργκ γεννήθηκε στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ μητέρα Δανή, πάνω σ' ἕνα αὐστριακὸ πλοῖο.

Μὰ ὁ Σομπέργκ δὲν θύμωσε. Ἀπεναντίας ξέσπασε σ' ἕνα πλάτν ἄγριο. Ἦταν εὐτυχισμένος ἐκεῖνο τὸ βράδυ, γιατί ἡ Έλένη τὸν ἄφινε νὰ τρώῃ ἀπὸ τὸ πιάτο της και νὰ πίνῃ απ' τὸ ποτήρι της, πράγμα πὸν εἶχε προσκαλέσει τὴ μανία τοῦ Κιρκάφ.

Ο πρίγκιψ δὲν μπορούσε νὰ ἡσυχάσει. Ἐπειτ' ἀπὸ λίγη ὄρα, βλέποντας τὸν Σομπέργκ νὰ πίνῃ πάλι ἀπὸ τὸ ποτήρι τῆς Έλένης, τοῦ φώναξε :

— Ἄκου, φιλαράκο! Μπορεῖς νὰ πῆς απ' τὸ ποτήρι σου...

— Γιατί, ζῆλετες ἐσύ, Κιρκάφ; φώναξε ὁ Σομπέργκ.

— Γιὰ νὰ σε ζῆλευα, ἀγαπητῆ μου φίλε, φώναξε ὁ πρίγκιψ, ἰθάρρετε νὰ ἴμουν στραβός. Τί νὰ σοῦ ζῆλεύω; Τὴν κοιλία σου;

— Δὲν κυττᾷς καλύτερα τὴ φαλάκρα σου; ἀπάντησε ὁ Σομπέργκ. Μεῦτρα πὸν τᾶχεις, γιὰ νὰ θέλεις νὰ κᾶνεις κ' ἔρωτα...

Ἀκούγοντας τὴν προσβολὴ αὐτῆ, ὁ πρίγκιψ Κιρκάφ, ὁ ὁποῖος ὄλη ἐκεῖνη τὴν ὄρα ἔδραζε, δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ πια.

Πετάχτηκε ἐπάνω ὀλόρθος, ἄρπαξε μιὰ μοπιλία και τὴν ἔσπασε στὸ μέτωπο τοῦ Σομπέργκ.

Ἄμεσως ὄλοι οἱ προσκαλεσμένοι τὸν περιστοίχισαν. Εὐτυχῶς τὸ τραῦμα δὲν ἦταν σοβαρὸ, γιατί τὰ πινὰ τοῦ μαλλιά εἶχαν προστατεύσει τὸ μέτωπό του. Πάντως τὸ ἄλμα κυλόυσε ἄρθον κ' εἶχε βάψει κατακόκκινο τὸ τραπεζομάντηλο μπροστά του.

— Ἄ! τὸ κῆνος! εἶχε φωνάξει ἡ Έλένη. (Ἀκολουθεῖ)

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ

ΤΟ ΑΚΡΟΝ ΑΩΤΟΝ ΤΗΣ ΖΩΟΦΙΛΙΑΣ

(Ξενοδοχεῖα, νεοκερμεῖα, νεκροταφεῖα γιὰ τὰ τετραπέδα, τὴ στιγμή πὸν τὰ δίπεδα πεθαίνουν στοὺς δρόμους ἀπὸ τὴν πείνα).

Ἡ πρόοδος τὸν Ξενοδοχείων κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, ὑπῆρξε πραγματικῶς τεραστία. Φτάνει νὰ σκεφθῆ κανεῖς σχετικῶς, δτι σ' ὄλες σχεδὸν τῆς μεγαλοπόλεως ὑπάρχουν σήμερα Ξενοδοχεῖα μὲ 4.000 δωμάτια, καθένα τὸν ὁποῖον ἔχει και ἰδιαίτερο μπάνιο!

Καρὸς ἦταν συνεπὼς νὰ βρεθῆ πλέον κάποιος, πὸν νὰ φροντίσει ὄχι πια γιὰ τὴν στέγασι τὸν ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὸν ζώων.

Οἱ πρότοι πὸν σκέφθηκαν νὰ περιποιηθῶν τὰ ζῶα και νὰ τοὺς δάσουν ἄσπιλο και τροφή, ἦσαν οἱ ἀνατολικὸι λαοί. Στις Ἰνδίες, ἡ ἀγελάδες πὸν θεωροῦνται ἱερές, μισοῦνται νὰ σταυλίζονται ὅπου θέλουν... μέσα στοὺς ναοὺς! Οἱ λαοὶ τῆς Συρίας και τῆς Τουρκίας ἐτοιμάζουν μονάχοι τοὺς τῆς φραλῆς τὸν γερανῶν και τὸν πελαργῶν. Οἱ Βεδουῖνοι και οἱ Πέρσαι, τέλος, ἔχουν ἰδιαίτερα καραβάν-σεράγμω γιὰ τὰ κοπάδια τὸν προβάτων ἡ γιὰ τ' ἄλογα και τῆς καμήλας.

Ἄλλὰ και γιὰ νεκροταφεῖα ζώων φρόντισαν οἱ ἀνθρώποι.

Τέτοια πρωτότυπα νεκροταφεῖα ὑπάρχουν σήμερα σὲ πολλὰ μέρη τοῦ κόσμου, πρὸ παντὸς ὅμως στὴν Ἀμερικῆ, ὅπου και νεοκερμεῖα ζώων ἔχουν ἰδρυθεῖ.

Στὸ Κράβεζεντ π. χ. ὑπάρχει τὸ μεγαλύτερο ἀπὸ ὄλα αὐτὰ τὰ νεκροταφεῖα. Πρέπει νὰ σημειώσετε δέ, ὅτι οἱ Ἀμερικανοί, πὸν δίνουν τόση σημασία γιὰ τοὺς τάφους τὸν ζώων, ἀδιαφοροῦν σχεδὸν τελείως γιὰ τοὺς δικούς τους. Τὰ νεκροταφεῖα τοὺς εἶνε συγχρόνως πάρκα και κῆποι, στὰ ὁποῖα μισοῦν νὰ κᾶνουν τὸν περιπάτο τους ὄλοι οἱ χασομέρηδες. Βρίσκονται ἄλλοιστε ὄλα τοὺς μέσα σπὰ πὸ κεντρικὰ μέρη τὸν διαφόρων ἀμερικανικῶν πόλεων. Ἐτσι, στὴν καρδιά τοῦ Μπρουνγκουά της Ν. Ὑόρκης ὑπάρχουν δυὸ νεκροταφεῖα, τὰ ὁποῖα μὲνουν ἀχρησιμοποίητα πρὸ δυὸ δλοκλήρων αἰῶνων. Στὸ ἕνα μάλιστα ἀπ' αὐτὰ ἀναπαύεται ὁ Φούλτων, ὁ ἐφευρέτης τοῦ ἀεροπλοίου.

Ἐνὼ ὅμως τὰ μνήματα τὸν ἀνθρώπων εἶνε τόσο ἀπλὰ και ἀπέρητα, οἱ τάφοι τὸν ζώων εἶνε ἀπεναντίας μεγάλοι και καλλιτεχνικοί. Στὸ νεκροταφεῖο ζώων τοῦ Κράβεζεντ μπορεῖ κανεῖς νὰ ἰδῆ ὄρακά-τα ἀγάλματα, γλάστρες μὲ σπᾶνα κ' ἔξωτικά φυτὰ και ὀμορφοποιημένους νεοκερμεῖς πλάκες, πὸν μνημονεύουν τὴν κλωσίνη τῆς «Φιρής», τοῦ «Ντίκ» ἡ τοῦ «Ἄζωφ»!

***

Όπως εἶπαμε και παραπάνω, ἐκεῖνο πὸν ἔλειπε ἀκόμα σήμερα, ἦταν ἕνα ξενοδοχεῖο εἰδικῶς γιὰ τὰ ζῶα. Τελευταῖως ὅμως ἔγινε κ' αὐτό. Στὰ σῖνορα τῆς πολιτείας τῆς Νέας Ὑόρκης και τοῦ Κον-νεκτικὸν ἔπαυο σ' ἕνα λόφο, πὸν βρισκεται κοντὰ σ' ἕνα χωριουδάκι, χτίστηκε ἕνα ἰδιόρρυθμο κτίριο, μὲ στὴν χαριτωμένη. Τὸ κτίριο αὐτὸ εἶνε χωρισμένο σὲ μικρὰ δωμάτια, καθένα απ' τὰ ὁποῖα φιλοξενεῖ ἕνα ὄρασι στυλάκι, ἕνα γατάκι περσικὸ ἡ ἕνα μαλαρὸ γάτο τῆς Ἀργάρας. Ὅλα αὐτὰ τὰ ζῶα ἀνήρουν σὲ πλουσίους Ἀμερικανούς, πὸν ταξιδεύουν γιὰ διασκέδασι ἡ γιὰ ὑποθέσεις τους σὲ χώρες μακρινές. Μὴ μπορῶντας λατῶν ὄλοι αὐτοὶ νὰ πάρουν μαζί τους τὰ ἀγαπημένα τους ζῶα, τὰ ἔβαλαν ἄπλοῦστα... οἰκοτρόφους στὸ εἶδος αὐτὸ ξενοδοχεῖο!

Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ ξενοδοχείου αὐτοῦ, καμαριέρηδες, γκαρσόνια και μάγειροι, σκοτόνονται κυριολεκτικῶς στὴ δουλειά. Ἄν οἱ ἰδιόρρυθμοι ἐκεῖνοι πελάτες δὲν χτιστοῦν τὸ κουδοῖνι ἡ τὸ τηλεφῶνο γιὰ νὰ φωνάξουν τὴν ἡτηροσεα, δὲν ἔπειτα κ' αὐτὸ δτι δὲν εἶνε και ἀπατηταί! Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ γανγίωματα και τὰ ναουρίσματα τους, μποροῦν, ὅταν νευριάσουν, νὰ χρησιμοποιήσουν και τὰ νύχια ἡ τὰ δόντια τους! Ἐπειτα, καθένα απ' τὰ ζῶα αὐτὰ ἀπαιτεῖ ἰδιαίτερη δίατα και περιποίησι, πλῆσμο, καθάρισμα, κοῦρεμμα, τᾶσμο, κτλ. Ἀσφαλῶς λοιπὸν οἱ ὑπάλληλοι τοῦ ξενοδοχείου αὐτοῦ πρέπει νὰ ἔχουν ἰώθειο ὑπομονή γιὰ νὰ τὰ βγάλουν πέρα. Καὶ κανεῖς δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς πῆ, δτι δὲν κερδίζουν τὸ ψομὶ τους μὲ τὸν ἰδῶπα τοῦ προσώπου τους!

Ἄλλοι ὑπάλληλοι τοῦ ξενοδοχείου αὐτοῦ, καμαριέρηδες, γκαρσόνια και μάγειροι, σκοτόνονται κυριολεκτικῶς στὴ δουλειά. Ἄν οἱ ἰδιόρρυθμοι ἐκεῖνοι πελάτες δὲν χτιστοῦν τὸ κουδοῖνι ἡ τὸ τηλεφῶνο γιὰ νὰ φωνάξουν τὴν ἡτηροσεα, δὲν ἔπειτα κ' αὐτὸ δτι δὲν εἶνε και ἀπατηταί! Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ γανγίωματα και τὰ ναουρίσματα τους, μποροῦν, ὅταν νευριάσουν, νὰ χρησιμοποιήσουν και τὰ νύχια ἡ τὰ δόντια τους! Ἐπειτα, καθένα απ' τὰ ζῶα αὐτὰ ἀπαιτεῖ ἰδιαίτερη δίατα και περιποίησι, πλῆσμο, καθάρισμα, κοῦρεμμα, τᾶσμο, κτλ. Ἀσφαλῶς λοιπὸν οἱ ὑπάλληλοι τοῦ ξενοδοχείου αὐτοῦ πρέπει νὰ ἔχουν ἰώθειο ὑπομονή γιὰ νὰ τὰ βγάλουν πέρα. Καὶ κανεῖς δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς πῆ, δτι δὲν κερδίζουν τὸ ψομὶ τους μὲ τὸν ἰδῶπα τοῦ προσώπου τους!

Ὅλα τὰ σκυλοξενοδοχεῖα και γατοξενοδοχεῖα αὐτὰ κᾶνουν χροσὲς δουλειές. Ἐχουν πάντα πρώτης τάξεως ζῶο—πλατεῖα. Κι' έντομαεταξὺ πεθαίνουν στοὺς δρόμους απ' τὴν πείνα ἕνα σωρὸ ἀνθρώποι. Αὐτὸ θά πῆ, ἄλλοῖμονο, σύγχρονος πολιτισμὸς L..

